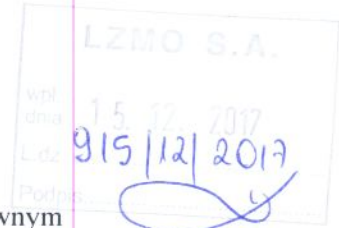

POSTANOWIENIE

dnia 7 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział X Gospodarczy Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Kaźmierczak
Sędziowie: SSO Renata Norkiewicz
del. SSR Barbara Gryczka

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 roku w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym
sprawy **LZMO spółka akcyjna z siedzibą w Lubsku (KRS 0000369775)**

po otwarciu postępowania sanacyjnego

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 30 czerwca 2017 roku w sprawie sygn. akt V GRs 2/16

postanawia:

odrzuć zażalenie.

SSO Renata Norkiewicz

SSO Ewa Kaźmierczak

del. SSR Barbara Gryczka

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Zielonej Górze cofnął zezwolenie wydane dłużnikowi LZMO spółka akcyjna z siedzibą w Lubsku na wykonywanie zarządu nad całością przedsiębiorstwa w zakresie nieprzekraczającym zakresu zwykłego zarządu. W uzasadnieniu powyższego, powołując się na art. 239 ust. 1 prawa restrukturyzacyjnego wskazał, że z informacji uzyskanych od zarządcy wynika, że obejmując powierzoną funkcję w dniu 25 sierpnia 2016 roku wystosował on zarządzenie nr 1/08/2016 określające w sposób precyzyjny wszelkie prawa i obowiązki dłużnika wynikające z faktu otwarcia postępowania sanacyjnego. Pomimo wyraźnego określenia przez zarządcę granic zwykłego zarządu, dłużnik dokonał czynności, które się w tym zakresie nie mieściły – w dniu 30 czerwca 2017 roku członek zarządu dłużnika Krzysztof Jabłonowski oraz przewodniczący rady nadzorczej Dariusz Janus złożyli bowiem Izabelli Kinie zatrudnionej w spółce na stanowisku głównej księgowej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. Natomiast zgodnie z przywołanym zarządzeniem dłużnik nie może podejmować decyzji w zakresie nawiązywania i rozwiązywania stosunku pracy. Sąd I instancji wyjaśnił, że rozwiązując stosunek pracy z główną księgową dłużnik zamierzał uzyskać dostęp do systemu księgowego spółki pozbawiając tego dostępu zarządcę, nadto zamierzał przejąć co najmniej część dokumentacji księgowej spółki. Sąd Rejonowy zwrócił ponadto uwagę, że pomimo interwencji telefonicznej zarządcy dłużnik nie wycofał się ze swoich działań. W ocenie sądu I instancji dłużnik podjął tym samym działania na szkodę spółki i jej wierzycieli. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie postępowanie sanacyjne zostało umorzone z uwagi na utratę przez dłużnika zdolności do bieżącego zaspokajania kosztów postępowania po otwarciu postępowania sanacyjnego oraz brak możliwości przywrócenia dłużnikowi zdolności do wykonywania zobowiązań. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że sprawowanie zarządu w ten sposób, że przedsiębiorstwo - mimo zaprzestania spłaty zaległych zobowiązań oraz narastania odsetek - nadal przynosi straty z bieżącej działalności, winno skutkować obligatoryjnym odebraniem zarządu dłużnikowi. Każdy istotniejszy przyrost sumy zobowiązań w okresie postępowania restrukturyzacyjnego oznacza bowiem pogorszenie sytuacji wierzycieli, a to w postępowaniu restrukturyzacyjnym nie powinno mieć miejsca.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie złożył dłużnik zaskarżając je w całości, wnosząc o jego zmianę przez przywrócenie dłużnikowi zarządu zwykłego nad spółką, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez brak rozważenia wszystkich okoliczności i tym samym niewyjaśnienie dostatecznie powodów, dla których sąd I instancji podjął decyzję o cofnięciu udzielonego dłużnikowi zezwolenia na wykonywanie zwykłego zarządu nad całością przedsiębiorstwa,

- naruszenie art. 328 § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, nadto niewyjaśnienie podstawy prawnej postanowienia z przytoczeniem przepisów prawa,
- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie analizy zgromadzonego materiału dowodowego w sposób dowolny, a także zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i w konsekwencji nieuwzględnienie szeregu istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności skutkujące przyjęciem, że dłużnik nie daje rękojmi wykonania układu podczas, gdy w dniu 23 czerwca 2017 roku sąd I instancji wydał postanowienie o umorzeniu postępowania sanacyjnego względem dłużnika,
- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że dłużnik nie daje rękojmi wykonania układu poprzez brak sprzedaży produktów mimo ich konkurencyjnego charakteru, podczas gdy zarządca wiedział doskonale, że spółka nie ma środków na działania marketingowe,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia polegający na przyjęciu, że dłużnik w dniu 30 czerwca 2017 roku podjął działania, które zmierzały do zabrania co najmniej części dokumentacji księgowej ze spółki, podczas gdy nic takiego nie miało miejsca i nie ma na to jakiegokolwiek dowodu.

W piśmie stanowiącym odpowiedź na zażalenie zarządca wniósł o odrzucenie zażalenia na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 209 prawa restrukturyzacyjnego z uwagi na jego niedopuszczalność, ewentualnie o oddalenie zażalenia z uwagi na oczywistą bezzasadność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Na postanowienie sądu restrukturyzacyjnego zażalenie przysługuje w przypadkach wskazanych w ustawie (art. 200 ust. 1 prawa restrukturyzacyjnego). Postanowienie o cofnięciu zezwolenia na wykonywanie przez dłużnika zarządu jest postanowieniem niezaskarżalnym. Wprawdzie w przyspieszonym postępowaniu układowym oraz w postępowaniu układowym na postanowienie o uchyleniu zarządu własnego dłużnika przysługuje zażalenie, niemniej jednak w postępowaniu sanacyjnym - wobec braku odesłania w art. 288 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego do przepisu art. 239 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego - na postanowienie o cofnięciu zezwolenia na wykonywanie zarządu przez dłużnika zażalenie nie przysługuje (tak też R. Adamus, Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz, Warszawa 2015, s. 469). Powyższy wniosek należy wyprowadzić przede wszystkim stąd, iż w przyspieszonym postępowaniu układowym oraz postępowaniu układowym zasadą jest pozostawienie zarządu własnego dłużnikowi, dlatego w przypadku jego odebrania uprawnienie dłużnika do zaskarżenia takiej decyzji sądu jest w pełni uzasadnione. W odróżnieniu jednak od przyspieszonego postępowania układowego czy postępowania układowego w postępowaniu sanacyjnym - już na etapie jego otwarcia - zarząd własny co do zasady zostaje dłużnikowi odebrany (art. 288 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego), chyba że zachodzą okoliczności wymienione w art. 288 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego, uzasadniające zezwolenie dłużnikowi na wykonywanie zarządu w zakresie nieprzekraczającym zwykłego zarządu. Zważywszy, iż postanowienie o otwarciu postępowania sanacyjnego (przy założeniu, że wniosek został złożony przez dłużnika) w punkcie odnoszącym się do zarządu jest niezaskarżalne, to brak jest uzasadnienia dla przyjęcia zaskarżalności postanowienia o cofnięciu zezwolenia na wykonywanie zarządu przez dłużnika na etapie właściwego postępowania sanacyjnego.

Na zasadzie art. 373 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie, jeżeli ulegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Zgodnie zaś z treścią art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym zażalenie wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Zażalenie dłużnika jako niedopuszczalne podlegało zatem odrzuceniu na podstawie art. 373 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 209 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku - Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1508 z późn. zm.), o czym Sąd Okręgowy orzekł w części rozstrzygającej.

SSO Renata Norkiewicz

SSO Ewa Kaźmierczak

del. SSR Barbara Gryczka
Oryginał należy do podpisania
Odpis sporządzono

Poznań, dnia 12.12.2017

Sekretarz SO

Klondia Herubin